

Sygn. akt II K 408/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jarosław Walentynowicz

Protokolant: p. o. sekr. sąd. Aleksandra Piasecka

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Dariusz Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 r.

sprawy:

K. K. (1)

s. K. i M. z domu K.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

W dniu 25 lutego 2011 r., w K., będąc pozbawionym wolności na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach w sprawie II K 657/04 i wykonując pracę w systemie bez konwojenta, uwolnił się sam z miejsca wykonywania pracy, jak również nie powrócił do Zakładu Karnego w D. w dniu 25 lutego 2011 r.,

tj. o czyn z art. 242 § 1 kk

I. oskarżonego **K. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 242 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności – osadzenia w areszcie ekstradycyjnym od dnia 20.02.2019r. do dnia 24.05.2019r. godz. 18:20 – od czasu rozpoczęcia odbywania kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach w sprawie II K 657/04

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt. II K 408/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 26.10.2005 r. sprawie sygn. akt. II K 657/04 w Zakładzie Karnym w D., gdzie koniec kary przypadał na dzień 20.08.2012 r.

K. K. (1) pracował w systemie bez konwojenta w miejscowości K. na rzecz Urzędu Miasta. W dniu 25.02.2011 r. zbiegł z miejsca pracy poza terenem jednostki penitencjarnej przy ul. (...).

O godz. 15:00 po przeprowadzonej zbiórce osadzonych stwierdzono, że brakuje jednego osadzonego tj. K. K. (3). Nie powrócił on do Zakładu Karnego w dniu 25 lutego 2011 r.

Zarządzono poszukiwanie K. K. (1) listem gończym. W związku z powzięciem informacji, iż K. K. (1) przebywa za granicą postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 31.01.2013 r. wydano wobec niego europejski nakaz aresztowania.

K. K. (1) został zatrzymany w Holandii i od dnia 20.02.2019 r. przebywał w areszcie ekstradycyjnym. Kolejno po przekazaniu go do Polski w dniu 24.05.2019 r. został osadzony w zakładzie karnym.

K. K. (1) jest kawalerem. Nie posiada majątku ani dochodów. Z zawodu jest blacharzem. Ma córkę w wieku 5 lat, która przebywa z matką. Nie poprzednio wielokrotnie karany.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: zeznań świadków: A. S. (1) k. 7-7v, W. B. k. 35v; H. R. k. 37v; H. B. k. 38v; Z. M. k. 39v; Z. O.. k.40v,; wyroki k. 9-10, 11-12,13, postanowienie o poszukiwanym listem gończym k. 66, list gończy k.67, postanowienie o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania k.112, karta karna k. 384-386,

Podczas składania pierwszych wyjaśnień oskarżony K. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. (k. 264) W trakcie posiedzenia w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania K. K. (4) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wykonywał pracę w systemie bez konwojowania i nie powrócił do zakładu karnego. Przebywał w tym czasie w Belgii i Holandii. Wiedział, że był poszukiwany. (k.268-268v)

K. K. (1) na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k.399)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługują na wiarę, albowiem znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone podczas postępowania przygotowawczego przez świadków A. S. (2) (k.7-7v) – zastępcy dyrektora Zakładu Karnego w D., pracowników (...) w K.: W. B. (k.35v), H. R. (k.37v), H. B. (k.38v), Z. M. (k.39v) oraz Z. O. (k.40v), którzy opisali okoliczności powzięcia wiadomości o uwolnieniu się z miejsca wykonywania pracy w systemie bez konwojenta K. K. (1). Nie posiadali jednak informacji o sposobie i przebiegu zbiegnięcia z miejsca pracy oskarżonego. Należy wskazać, iż na ocenę wiarygodności zeznań świadków nie miało wpływu to, iż na rozprawie nie potrafili podać okoliczności dotyczących przedmiotowego zdarzenia, bowiem od daty czynu upłynął okres ponad 8 lat.

Relacje świadków były spójne, logiczne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Ich zeznania wzajemnie korespondowały ze sobą oraz znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał również dowody w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów. Sporządzono je w odpowiedniej formie przez podmioty uprawnione do ich wystawienia. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nie budziły również wątpliwości co do ich autentyczności.

Konkludując, należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. popełnia ten, kto uwalnia się sam, będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy. W niniejszej sprawie oskarżony był pozbawiony wolności na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 26.10.2005 r. sprawie sygn. akt. II K 657/04. „Samo uwolnienie” należy rozumieć jako wydostanie się poza obręb miejsca zamknięcia lub spod dozoru (wyr. SN z 23.9.1992 r., III KRN 129/92, OSNKW 1993, Nr 1–2, poz. 6), natomiast wymaganym skutkiem jest odzyskanie

przez sprawcę wolności, nawet na krótki czas. Długość pozostawania na wolności ma znaczenie dla wymiaru kary z uwagi na intensywność ataku na dobro prawne, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, gdyż dłuższa absencja w miejscu pozbawienia wolności powoduje proporcjonalnie większy zakres czynności związany z doprowadzeniem sprawcy z powrotem.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy K. K. (1) uwolnił się z miejsca świadczenia pracy, odzyskując wolność i powodując swoim zachowaniem konieczność wszczęcia jego poszukiwań na terenie kraju i wydania listu gończego. W związku z ukrywaniem się oskarżonego poza granicami kraju wystąpiła konieczność wydania europejskiego nakazu aresztowania, co doprowadziło do jego zatrzymania dopiero w 2019 roku.

Sąd uznał K. K. (1) za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2011 r., w K., będąc pozbawionym wolności na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach w sprawie II K 657/04 i wykonując pracę w systemie bez konwojenta, uwolnił się sam z miejsca wykonywania pracy, jak również nie powrócił do Zakładu Karnego w D. w dniu 25 lutego 2011 r. czym wyczerpał dyspozycję art. 242 § 1 kk.

Sąd wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności.

Rodzaj jak i wymiar orzeczonej kary jest w ocenie Sądu adekwatny do stopnia winy i do znacznej społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Oskarżony godził w działalność wymiaru sprawiedliwości destabilizując tok odbywania kary i doprowadzając do bezprawnego przebywania na wolności osoby prawomocnie skazanej na karę pozbawienia wolności.

Ponadto na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął, iż okres bezprawności przebywania na wolności tj. okres pomiędzy dniem uwolnienia się z miejsca wykonywania pracy i nie powrotu do Zakładu Karnego w D. tj. dniem 25 lutego 2011 r., a powrotem do zakładu karnego trwał niemalże osiem lat. Oskarżony K. K. (1) ukrywał się przed organami wymiaru sprawiedliwości, w związku z czym został wobec niego wydany europejski nakaz aresztowania, który dopiero w 2019 r. doprowadził do zatrzymania go poza granicami kraju.

Za jedyną okoliczność łagodzącą można uznać przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu (choć nie od razu – k. 264), z tym jednak, że w konkretnym przypadku ma to jedynie formalny wymiar. Popełnienie przestępstwa jest oczywiste, oskarżony po prostu oddalił się w celu uniknięcia odbywania kary i przyznanie się w niczym nie przyczyniło się do wyjaśnienia sprawy, ani do przyspieszenia postępowania karnego. Znaczenie mogłoby mieć jedynie wyrażenie skruchy, ale owa nie zaistniała, w każdym razie nie w zauważalny sposób.

Rozstrzygając o karze, jaką należy oskarżonemu wymierzyć sąd zdecydował, że nie może to być ani kara grzywny, ani kara ograniczenia wolności. Decydując się na wymierzenie kary pozbawienia wolności w orzeczonej wymiarze, sąd miał na uwadze przede wszystkim dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego za różne przestępstwa (karta karna k. 384-386) i wielki stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa.

Poza tym przestępstwo objęte niniejszym postępowaniem wiązało się z nierespektowaniem orzeczenia sądu, co niekorzystnie rokuje odnośnie wykonania przez oskarżonego kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. Nadto oskarżony nie pracuje i nie ma dochodów oraz nie posiada majątku nie mógłby zatem uiścić grzywny.

Wcześniejsze skazania obejmowały kary wolnościowe (kara ograniczenia wolności, kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem), ale przede wszystkim kary izolacyjne, które jednak nie powstrzymały go przed popełnieniem kolejnego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu względ na wskazane wyżej okoliczności, przemawia za przyjęciem, że jedynie kara pozbawienia wolności, wykonywana w formie bezwzględnej i resocjalizacja w warunkach zakładu karnego uświadomią oskarżonemu naganność jego postępowania. Nadmienić należy, że taki wymiar kary pozwoli na wypełnienie jej celów w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej oraz kształtowania prawidłowych postaw w społeczeństwie. Ponadto w środowisku lokalnym oskarżonego, winna odnieść oddźwięk, wskazując że zachowania sprzeczne z porządkiem prawnym nie uchodzą sprawcom bezkarnie.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20.02.2019 r. do dnia 24.05.2019 r. do godz.18:20. Oskarżony K. K. (1) został osadzony w areszcie ekstradycyjnym w dniu 20.02.2019 r. Natomiast w dniu 24.05.2019 r. godz. 18:20 rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach w sprawie sygn. akt. II K 657/04.

Ze względu zaś na sytuację ekonomiczną oskarżonego oraz długotrwałą izolację, Sąd na podstawie art. 624 §1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.